

Zpověď Spartakiádního vraha

Radek Hromuško

**„Půjdu-li, kdo zůstane,
zůstanu-li, kdo půjde?“**

Prolog

Zdeněk trval už od Vánoc, abych jel na Moravu a zpovídal „Spartakiádního vraha.“

A já nechtěl...

Měl jsem k tomu milion důvodů, první z nich bylo to, že by mi v televizní půjčovně starou škodovku s nápisem „Největší Čech“ a to byl sám o sobě oxymorón.

Já vystupující ze škodovky jako „Největší Čech“.

Scéna jako z Cimrmanů...

Po Novém roce Zdeněk začal používat svou nekompromisní psychologii, až jsem mu jednoduše kývnul.

Sedl jsem do „Největšího Čecha“ a odjel do Velkých Losin.

S autem před hotelem bylo velmi jednoduché se ubytovat a okamžitě celý personál věděl, proč jsem přijel.

Byla to sice „dřevní“, ale zásadní doba české publicistiky. Jenže já nenosil triko nebo bundu České televize zejména proto, že mi ji nikdo ani nenabídl.

Bylo by to zbytečné, vrchní se mi představil jako můj osobní číšník. Mělo to svou výhodu, fernet mi na stole nestačil ani vyschnout.

„Pane vrchní, já tady nejím a nepiju na fakturu. Platím si to sám...“

Mrknul očkama a tiše prohlásil: „Jste můj host! Na účtu je omeleta, jedna cola a jeden fernet.“ A zase spiklenecky na mne mrkal.

Zcela jistě za to mohl „Největší Čech“ na který padala sněhová hučka.

Dopil jsem sedmého ferneta, zaplatil omeletu a vydal se na průzkum.

Nikdy jsem si nedělal rešerše, nevyhledával jsem informace a jediné v co jsem věřil byla osobní zkušenost.

Za pět minut cesty ve sněhovém přídělu jsem stál před domem, kde seriový vrah bydlel...

Z křoví na mne vyskočil fotograf a dělal mi sérii fotek, které mu byly k ničemu,

„Já nejsem Straka, vole!“

Zklamaně se zase schoval do křoví a čekal...